

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci navrhovatele: **Punktum, spol. s r. o.**, se sídlem Otická 758/19, Opava, zast. JUDr. Stanislavem Machkem, advokátem, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti odpůrci: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, o návrhu na zrušení čl. I opatření obecné povahy – pokynu č. GFŘ-D-48, č. j. 80890/20/7700-101023-050230, o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2021, č. j. 8 A 25/2021-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odpůrci **se nepřiznávají** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel (dále jako „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 7. 6. 2021, č. j. 8 A 25/2021-43 (dále jen „napadené usnesení“), jímž soud odmítl jeho návrh na zrušení čl. I opatření obecné povahy - pokynu odpůrce ze dne 31. 12. 2020, č. GFŘ-D-48, č. j. 80890/20/7700-101023-050230 (dále jen „pokyn“), kterým se zveřejňuje formát a struktura datové zprávy, jejímž prostřednictvím se činí podání vůči orgánům Finanční správy České republiky jako správcům daně.

[2] Stěžovatel považoval napadený pokyn za opatření obecné povahy. Namítal, že jej odpůrce vydal v rozporu s § 72 odst. 2 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád,

v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“), dle něž má správce daně zveřejnit formát a strukturu formulářového podání činěného vůči němu elektronicky s využitím dálkového přístupu. Odpůrce si neoprávněně a trahoval pravomoc pro stanovení těchto kritérií, neboť „zveřejněním“ není myšleno určení nějakého postupu, nýbrž toliko jeho pouhá publikace; to stěžovatel dovozoval z díkce § 72 odst. 5 písm. d) daňového řádu, dle něž Ministerstvo financí může pro jednotlivé druhy daní vyhláškou stanovit formát elektronického formulářového podání zveřejněný právě postupem podle § 72 odst. 2 písm. c) daňového řádu. Stěžovatel též argumentoval, že odpůrce není správcem daně, pročez se jej toto ustanovení vůbec netýká.

[3] Městský soud v napadeném usnesení konstatoval, že není nadán pravomocí k přezkumu daného pokynu, neboť se nejedná o opatření obecné povahy ani jiný akt veřejné správy přezkoumatelný správními soudy. Předdeslal, že § 72 odst. 2 daňového řádu (ani žádný jiný právní předpis) explicitně nestanoví formu napadeného pokynu; tato skutečnost naznačuje, že se o opatření obecné povahy nejedná. Dále se ovšem městský soud zabýval tím, zda předmětný akt naplňuje materiální znaky opatření obecné povahy; naznal přitom, že zavazuje subjekty práva k plnění povinností a týká se obecného okruhu adresátů. Z povahy napadeného pokynu však dospěl k závěru, že předmět jeho úpravy není natolik konkrétní, aby jej bylo možné klasifikovat jako opatření obecné povahy. Přestože se sice věnuje detailní a technické oblasti (která může konkrétnost předmětu úpravy navozovat), soud považoval za rozhodující, že stanoví pravidlo chování pro typově obdobné situace a nemíří na žádný specificky vymezený případ (např. činění formulářových podání pouze ve vztahu k určitému konkrétnímu zdaňovacímu období). Městský soud konstatoval, že napadený pokyn svou povahou odpovídá právně-normativnímu aktu (právnímu předpisu); poukázal na analogické situace, kdy Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) dospěl k závěru, že se o právní předpis jedná (např. cenový výměr Ministerstva financí, cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu nebo stavovský předpis České advokátní komory). Jelikož k přezkumu podzákonného právního předpisu nemají správní soudy pravomoc, návrh odmítl pro nesplnění podmínek řízení, aniž se věcně zabýval stěžovatelskými námitkami.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti předně konstatuje, že s většinou napadeného usnesení souhlasí (pokud by jeho odůvodnění skončilo odst. [9], neměl by důvod se domáhat jeho zrušení); zásadně však nesouhlasí se závěrem městského soudu, že napadený pokyn je právním předpisem. Rozhodnutí, jimiž soud podpůrně argumentoval, dle něj nejsou nepřiléhavá, neboť ve všech odkazovaných případech existovalo pro vydání posuzovaného aktu (jenž byl soudy shledán právním předpisem) zákonné zmocnění. V daňovém řádu se však nenachází odpůrcovo zákonné zmocnění vydávat právní předpisy ani opatření obecné povahy; nelze za něj přitom považovat § 72 odst. 2 daňového řádu, jímž se celý napadený pokyn zaštiťuje. Věcná působnost odpůrce je stanovena v § 4 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o Finanční správě“), přičemž ani v tomto ustanovení není zakotveno jeho oprávnění vydávat právní předpisy či opatření obecné povahy. Stěžovatel je proto přesvědčen, že napadený pokyn není (a beze změny zákona ani nemůže být) právním předpisem, neboť chybí zákonné zmocnění pro jeho vydání. Samotná existence materiálních znaků právního předpisu nebo opatření

pokračování

obecné povahy v určitém literárním díle z něj ještě nevytváří závazný právní akt; pokud státní orgán vykročí mimo své zákonem svěřené kompetence a vydá rozhodnutí ve věci, v níž není kompetentní, jedná se o paakt, který nikoho nezavazuje. Nadto stěžovatel dodává, že i § 171 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) vyžaduje pro vydání opatření obecné povahy výslovné zákonné zmocnění stanovené ve zvláštním zákoně. Odpůrce napadený pokyn považuje za obecně závaznou normu, přičemž tento názor se objevuje také v judikatuře správních soudů; právě proto se stěžovatel domnívá, že je třeba, aby se NSS jasně vyslovil ohledně jeho povahy. Jelikož jsou s nesplněním „předepsané“ struktury datové zprávy spojeny sankce, nelze napadený pokyn označit ani za interní předpis. Dle stěžovatele tento akt představuje úmyslné a vědomé obcházení judikturního apelu, aby technické požadavky na formát a strukturu elektronických podání byly stanoveny právním předpisem (vyhláškou Ministerstva financí). Závěrem stěžovatel ke své motivaci pro vedení tohoto soudního řízení uvádí, že nesouhlasí s tím, aby každý daňový poplatník musel až v případě aplikace napadeného pokynu cestou individuálního sporu namítat, že předmětným aktem není vázán.

[5] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že setrvává na své argumentaci učiněné v řízení před městským soudem a odkazuje na odůvodnění napadeného usnesení, neboť v kasační stížnosti neshledal ničeho nového, co doposud nebylo městským soudem posouzeno.

[6] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti poukazuje na vyjádření Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, jenž v obdobné věci naopak tvrdil, že pokyn řady „D“ není právním předpisem a považuje jej toliko za vnitřní předpis. Argumentace finanční správy je tedy dle něj protichůdná a zjevně účelová podle toho, v jaké situaci se zrovna správní orgány nacházejí a co se jim hodí. Stěžovatel akcentuje svůj zájem na definitivním vyjasnění otázky závaznosti pokynů řady „D“ v právním prostředí České republiky.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou dány i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá usnesení městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel správně podřadil důvod podání své kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť jestliže napadá usnesení městského soudu o odmítnutí jím podaného návrhu, pak přichází v úvahu pouze tvrzení nezákonnosti tohoto rozhodnutí; z povahy věci totiž nelze namítat žádné jiné důvody (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06, či rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65). Jakékoliv

kasační námitky směřující do merita věci samé nejsou přípustné, neboť městský soud se předmětem podaného návrhu věcně vůbec nezabýval. Naplnění důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. však může založit i skutečnost, že městský soud nesprávně posoudil rozhodnou právní otázku (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015-128), stejně jako vada řízení před soudem, která měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004-49, č. 427/2005 Sb. NSS).

[11] Stěžovatel se svým návrhem domáhal zrušení části pokynu ze dne 31. 12. 2020, č. GFR-D-48, č. j. 80890/20/7700-101023-050230, jímž odpůrce „*ve souladu s § 72 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a dalšími právními předpisy, které stanoví, že správce daně zveřejní formát a strukturu datové zprávy, tímto pokynem zveřejňuje formát a strukturu datové zprávy, jejímž prostřednictvím se činí podání vůči orgánům Finanční správy ČR jako správce daně.*“ Dle § 72 odst. 2 písm. c) daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2022, přitom platilo, že „*formulářové podání lze podat elektronicky s využitím dálkového přístupu ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně.*“

[12] V návrhu podaném dle § 101a a násl. s. ř. s. označil stěžovatel napadený pokyn za opatření obecné povahy; sám však uvádí, že si jeho povahou není jist a návrh považuje spíše za určité „hledání ochrany“ proti rozšiřování povinností daňových subjektů výkonou mocí bez zákonného zmocnění. Městský soud této kvalifikaci daného aktu (tedy že jde o opatření obecné povahy) nepřisvědčil, neboť naznal, že se nejedná o právní nástroj regulující konkrétní předmět úpravy (srov. odst. [9] napadeného usnesení). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že proti tomuto závěru stěžovatel nikterak nebrojí; jednak uvádí, že s napadeným usnesením souhlasí právě až do jeho odst. [9] včetně, zároveň sám v dalších partiích své kasační stížnosti namítá, že odpůrce nemá žádné zákonné zmocnění k vydávání „D“ pokynů ani ve formě opatření obecné povahy.

[13] Stěžovatel tedy, přestože se jím formulovaným petitum výslovně domáhá zrušení napadeného usnesení (brojí proti výroku pro něj nepříznivému, za nějž bezpochyby lze považovat odmítnutí jím podaného návrhu), fakticky rozporuje především odůvodnění rozhodnutí - argumentaci městského soudu, že napadený pokyn je podzákonným právním předpisem; domáhá se přitom zejména toho, aby se NSS konečně vyslovil k otázce, jakou povahu předmětný akt má. Soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že kasační stížnost stěžovatele není nepřijatelná podle § 104 odst. 2 s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2003, č. j. 4 Ads 23/2003-124), zároveň však poukazuje na to, že je vázán stěžovatelem vznesenými kasačními námitkami (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a také specifiky přezkumu rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[14] Nejvyšší správní soud předepisuje, že ve svém recentním rozsudku ze dne 31. 1. 2023, č. j. 2 Afs 395/2020-55, se již zevrubně zabýval povahou a závazností předcházejícího pokynu odpůrce ze dne 16. 12. 2015, č. GFR-D-24, č. j. 156035/15/7100-40123-050030 (který byl zrušen právě čl. III nyní napadeného pokynu), jímž odpůrce shodně „*ve souladu s § 72 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a dalšími právními předpisy, které stanoví, že správce daně zveřejní formát a*

pokračování

strukturu datové zprávy, tímto pokynem zveřejňuje formát a strukturu datové zprávy, jejímž prostřednictvím se činí podání vůči orgánům Finanční správy ČR jako správcům daně.“ Dle § 72 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, přitom obdobně platilo, že „podání podle odstavce 1 lze učinit i datovou zprávou s využitím dálkového přístupu ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně odeslanou způsobem uvedeným v § 71 odst. 1 nebo 3.“

[15] S ohledem na skutečnost, že v odkazované i nyní posuzované věci se jedná o pokyn Generálního finančního ředitelství, jímž se v obou případech shodně stanoví konkrétní formát a struktura datových zpráv, jejichž prostřednictvím se činí vůči orgánům finanční správy formulářová podání vymezená v § 72 odst. 1 daňového řádu [těmi se rozumí přihláška k registraci, oznámení o změně registračních údajů (včetně žádosti o zrušení registrace) a daňové tvrzení (daňové přiznání, hlášení, vyúčtování, dodatečné daňové přiznání, následné hlášení a dodatečné vyúčtování), včetně příloh, které jsou jejich součástí, a dále i jiná podání, u nichž právní předpis stanoví povinnost datovou zprávu učinit ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně], jsou závěry daného rozsudku bez dalšího použitelné i pro posuzování napadeného pokynu. Na aplikovatelnosti tohoto rozsudku ničeho nemění, že kasační soud se problematikou povahy a závaznosti pokynu odpůrce č. GFŘ-D-24 zabýval toliko jako vedlejší otázkou, resp. prizmatem skutkového stavu dané věci, v níž tehdejší žalobce podal kontrolní hlášení k dani z přidané hodnoty, avšak neučinil jej ve struktuře požadované předmětným pokynem, v důsledku čehož jej správce daně považoval za neúčinné a hleděl na něj, jako by nebylo podáno, za což žalobce dostal pokutu.

[16] Zdejší soud ve věci sp. zn. 2 Afs 395/2020 konstatoval: „aby mohl správní orgán podzákonný (odvozený) právní předpis na základě zákona vydat, musí být k tomu podle čl. 79 odst. 3 Ústavy zákonem zmocněn. (...) zmocnění k vydávání podzákonných právních předpisů musí být konkrétní, jednoznačné a jasné. (...) Takovému požadavku lze dostát jedině tak, že zákon výslovně označí exekutivní orgán, který podzákonný předpis vydá. To je důležité z toho důvodu, že normotvorná pravomoc se musí vždy vztahovat k určité (věcné) kompetenci tohoto orgánu (nález Pl. ÚS 52/03 z 20. 10. 2004, publ. pod č. 586/2004 Sb.) [odst. 63]. Samotný požadavek zveřejnění struktury (datové zprávy) správcem daně, který je naopak ze zákona zřejmý a nepochybný, a z praktického hlediska jistě prospěšný, zákonné zmocnění pro vydání podzákonného právního předpisu ve prospěch Generálního finančního ředitelství nepředstavuje [odst. 65]. Takové zmocnění nelze podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nalézt ani v obecné úpravě v § 72 daňového řádu [odst. 66]. Výslovně je také třeba odmítnout argumentaci (...) ve prospěch závěru o věcné působnosti Generálního finančního ředitelství (jako správce daně) k vydávání podzákonných právních předpisů. V žádném případě ji nelze dovodit z toho, že se podílí na přípravě návrhů právních předpisů [§ 4 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „zákon o Finanční správě České republiky“)], ani z toho, že se podílí na zabezpečování analytických a koncepčních úkolů [§ 4 odst. 2 písm. b) téhož zákona], a ani z jiných ustanovení taxativně vymezujících jeho věcnou působnost. Obecně lze jistě souhlasit s úvahou, že postavení Generálního finančního ředitelství jako vrcholného orgánu mezi správci daně jej činí pro vydání takového předpisu způsobilějším než jednotlivé finanční úřady nebo Odvolací finanční ředitelství (při stanovení odlišných struktur napříč státem by se mohla ztížit možnost efektivně porovnávat údaje od všech plátců a identifikovat riziková spojení). Praktičnost řešení však nikdy nemůže být (v podstatě jediným, či nejvýznamnějším) argumentem pro atrakci pravomoci k vydání právního předpisu. Žádný

správní orgán nemůže vykonávat kompetence mimo svou věcnou působnost a zákonné zmocnění pro sebe nalézat tam, kde z ústavněprávního hlediska „konkrétně, jednoznačně a jasně“ stanoveno není [odst. 67]. Lze tedy uzavřít, že **Generální finanční ředitelství nebylo zákonem zmocněno k vydání obecně závazného právního předpisu, který by určoval strukturu kontrolního hlášení** (a tedy ani žádného jiného formulářového podání vymezeného v § 72 odst. 1 daňového řádu [doplněno]). Vydání právního předpisu subjektem, který k tomu nebyl oprávněn, je z ústavněprávního hlediska tak závažným defektem, že mu upírá veškeré normativní účinky, proto jej soud nemůže aplikovat (čl. 95 odst. 1 Ústavy) [odst. 68]. Kromě absence zákonného zmocnění Generálního finančního ředitelství ke stanovení pravidel chování neurčitěmu okruhu adresátů trpěl pokyn GFŘ-D-24 i dalším deficitem. Pokud by měl být podzákonným právním předpisem správního orgánu, musel by být vyhlášen ve Sbírce zákonů podle § 1 odst. 1 písm. e) zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“), neboť to je dle § 3 odst. 1 téhož zákona podmínkou nabytí platnosti právního předpisu s celostátní působností. (...) Zákonný požadavek na zveřejnění struktury, existující (paralelně) vedle nezbytného vyhlášení v úřední sbírce, považuje Nejvyšší správní soud za bezesbýtku naplněný umístěním pravidel pro sestavení kontrolního hlášení na internetové stránky daňové správy. Nepochybně se jedná o vůči adresátům povinností vstřícný způsob zpřístupnění pravidel, jimiž se mají řídit [odst. 69]. Soud nepochybně, že pokyn GFŘ-D-24 byl pro širokou veřejnost dostupný na webových stránkách Finanční správy České republiky a byl také známý zástupci stěžovatele v řízení před krajským soudem. S ohledem na absenci zákonného zmocnění pro jeho autora, jakož i publikace v úřední sbírce, to ale **nestačilo k tomu, aby se stal podzákonným právním předpisem, který je obecně závazný** [odst. 71]. S ohledem na publikaci ve Sbírce zákonů mohou subjekty také předpokládat, že vydání předpisu předcházela určitý standardizovaný proces přijetí (i když ne natolik formalizovaný jako v případě přijímání zákonů) a že jej vydal orgán k tomu příslušný. V neposlední řadě může být takový předpis předmětem abstraktní kontroly ústavnosti před Ústavním soudem. U odkazu na internetovou stránku (přičemž teprve až z ní je v případě obou pokynů seznatelné, jaké je požadované XSD schéma struktury datové zprávy [doplněno]) je to možné jen stěží, byť se tam abstraktní pravidla chování představující materiálně právní předpis v tomto případě nachází. Možnost ověřit, jaké požadavky byly pro daňové subjekty platné v konkrétní den, se tak významně snižuje, neboť se zcela stává závislou na ochotě správce internetové stránky vést a zpřístupnit záznamy o jejich změnách v čase. To je stav, který významně oslabuje možnosti soudní kontroly, již otázka proporcionality povinností ukládaných daňovým subjektům podléhá, a jako takový je krajně nežádoucí [odst. 73].

[17] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, proč by se měl od svých výše citovaných závěrů v nyní projednávané věci odchýlit. Taktéž v případě pokynu č. GFŘ-D-48 posuzovaného v tomto řízení nebyl odpůrce k jeho vydání žádným zákonem výslovně zmocněn (za ustanovení zakládající takovou kompetenci nelze považovat § 72 daňového řádu ani § 4 odst. 2 zákona o Finanční správě) a ani tento akt navíc nebyl vyhlášen ve Sbírce zákonů. Stěžovateli tudíž lze v souladu s rozsudkem NSS sp. zn. 2 Afs 395/2020 přisvědčit, že napadený pokyn nenaplnuje kritéria požadovaná pro podzákonný právní předpis; nemůže se proto (za současné právní úpravy) jednat o platný normativní akt, který by byl pro daňové subjekty všeobecně závazný.

[18] Přestože Nejvyšší správní soud přisvědčil většině kasační argumentace stěžovatele, pro projednávanou věc je stěžejní, jaké důsledky to má pro zákonost napadeného

pokračování

usnesení. Městský soud shledal rozhodující důvod pro odmítnutí stěžovatelem podaného návrhu v tom, že napadený akt není opatřením obecné povahy; proti tomu však stěžovatel v kasační stížnosti absolutně ničeho nenamítá (netvrdí, že tomu tak není, naopak s tím souhlasí). Je třeba zároveň zdůraznit, že soud v napadeném usnesení vůbec neposuzoval platnost, zákonnost či aplikovatelnost napadeného pokynu, nýbrž v rámci posuzování jeho charakteru toliko uvedl, že odpovídá „*svou povahou právně-normativnímu aktu*“ (srov. odst. [10] napadeného usnesení); ostatně také Nejvyšší správní soud vyslovil, že regulace nyní obsažená v pokynu odpůrce (struktura datové zprávy vyžadovaná správcem daně) „*musí být stanovena právním předpisem, aby byla pro daňové subjekty závazná*“ (srov. odst. [75] rozsudku sp. zn. 2 Afs 395/2020). Pakliže se ovšem stěžovatel domáhal toliko abstraktního přezkumu napadeného pokynu a zároveň akceptuje, že se nejedná o opatření obecné povahy, nelze ničeho vytknout závěru městského soudu, že správní soudy vůbec nemají pravomoc k tomu, aby se pokynem č. GFŘ-D-48 jakožto „jiným“ aktem veřejné moci [ať už se jedná o interní instrukci (neboť NSS naznal, že předmětný pokyn není všeobecně závazný) či jakýsi „normativní paakt“] vůbec samostatně zabývaly (srov. odst. [11] napadeného usnesení). Městský soud proto postupoval správně, pokud stěžovatelem podaný návrh na zrušení části napadeného pokynu odmítl s tím, že k projednání takového návrhu nemá pravomoc.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[19] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; zamítl ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch; soud proto vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému odpůrci nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost; soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu